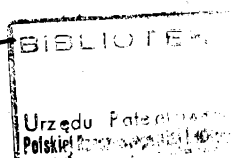

1 maja 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

F23h, 7/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

№ 1325.

Kl. 24 f 7.

Koloman Rezsny,
Budapeszt (Węgry).

Ruszt parowozowy.

Zgłoszono: 30 kwietnia 1920 r.

Udzielono: 3 stycznia 1925 r.

Pierwszeństwo: 4 lipca 1917 r. (Węgry).

Przedmiot niniejszego wynalazku stanowi urządzenie rusztu, zapomocą którego pozostałe niespalone części mogą być z rusztu łatwo i szybko usunięte. Przy kotłach parowozowych mogą być zastosowane z powodów konstrukcyjnych i ograniczonego miejsca tylko stosunkowo małe powierzchnie rusztowe, wskutek czego przypada na jednostkę powierzchni wielka ilość węgla do spalania. Odpowiednio do tego gromadzą się, oczywiście, w wielkiej ilości także niespalone części tak, że warstwa żaru grubieje i powietrze potrzebne do spalania nie dostaje się w dostatecznej ilości, a więc spalanie jest niezupełne. Wadę tę usuwa się przez czyszczenie rusztu, co skutecznie się w różny sposób; jeżeli węgiel wytwarza niewiele żużla, to przy poruszeniu pogrzebaczem spada część

żużla przez szpary rusztowe. Wygodniej można to uskutecznić zapomocą rusztu wstrząsowego. Jeżeli jednak węgiel daje wiele żużla, to pozostają wielkie kawałki, które nie mogą spaść przez wąskie szpary rusztowe; w takim razie czyszczenie odbywa się albo w ten sposób, że się oddziela żużel od nowego paliwa i usuwa zapomocą łopatk przez drzwiczki paleniska, co trwa bardzo długo i jest nużące, albo większą część rusztu ujmuje się osobną ramą, urządzoną na bocznych czopach do przechylania zapomocą zespołu dźwawkowego. W ten sposób opuszcza się część rusztu, a przez tak powstały otwór usuwa się żużel. Ruszt wstrząsowy, jako też i przechyłany mają te wady, że do poruszania ich potrzeba znacznej siły, a przy istniejących paleniskach mogą być zastosowane przy na-

kładzie wielkich kosztów i wprowadzeniu większych zmian.

Ruszt według niniejszego wynalazku jest bardzo prosty, nie wymaga przy użyciu dużego nakładu siły i ma tę wielką zaletę, że może być zastosowany do każdego paleniska bez żadnych zmian.

Rysunek przedstawia dwa sposoby wykonania rusztu według wynalazku.

Fig. 1 przedstawia podłużny przekrój paleniska z rusztem, fig. 2 poziomy przekrój paleniska według linii A — A na fig. 1; fig. 3 podłużny przekrój paleniska z odmiennym rusztem; fig. 4 przekrój poziomy według linii B — B na fig. 3.

W palenisku są zwykle belki podrusztowe *a*, na których opierają się zwykle rusztowiny *b*. W jednej części urządzenia, mianowicie najodpowiedniej w środku tylnej części, zastosowane są zamiast pojedynczych rusztowin dwa ruszty grupowe *c*₁ i *c*₂, najkorzystniej w kształcie litery L. Te dwa grupowe ruszty służą także jako łożyska dla osi *d* wywrotnego rusztu; umieszczona z przodu ich wkładka *e* zabezpiecza właściwy odstęp rusztów grupowych; dwa czopy wchodzą w te ruszty grupowe. Otwór pomiędzy rusztami grupowymi wypełnia ruszt wywrotny, składający się z dwóch grup *g*, *g*, który może być około wspomnianej osi *d* obracany w bezruchu. Końce *g* wywrotnego rusztu opierają się na stopniu wkładki *e*.

Całe urządzenie jest tak proste, że nie potrzeba dawać żadnego wyjaśnienia do używania go. Celem czyszczenia rusztu przesuwają się częściowo ogień i żużel z wywrotnego rusztu, następnie zachaczą się końcem pogrzebaczka za końce *g*₁ i podnosi ruszt do położenia, oznaczonego kreskami. Przez powstały otwór usuwa się żużel, a ruszt wywrotny odzyskuje się do pierwotnego położenia.

Urządzenie według fig. 3 i 4 odpowiada w zasadzie opisanej poprzednio

konstrukcji. Odmiana polega na tem, że ruszty grupowe są prostrze, a ruszt wywrotny sięga tuż do tylnej belki podrusztowej, ale w ten sposób, że może się swobodnie obracać. Z tego urządzenia wynika, że w tym wypadku trzeba także zachować odstęp rusztów grupowych od drzwiczek paleniska, w którym to celu wstawiona jest wkładka *e*₀ z czopami *f*₁, wchodzącymi w ruszty grupowe.

Praktyka jednak wykazała, że najodpowiedniejsza jest konstrukcja według fig. 1 i 2, ponieważ wywrócony ruszt wspiera się na brzegu *h* rusztu grupowego, a więc ściany *j* paleniska nie uszkadza. Przy urządzeniu według fig. 3 i 4 wywrotny ruszt uderza o ścianę *j* i może ją po pewnym czasie nadwierzyć, o ile nie będzie urządzona odpowiednia osłona, która jednak w wielkim gorącu prędko niszczy się. Istota obu urządzeń polega na tem, że osie rusztu wywrotnego znajdują się w znacznym oddaleniu od punktu ciężkości tak, że ruszt pozostaje wskutek własnego ciężaru albo w wywróconem albo w leżącym położeniu — jak przedstawiono na rysunku.

Opisane urządzenie może być oczywiście w różny sposób wykonane bez zmiany swej istoty. Ruszty mogą być n. p. odlane, albo sporządzone z płyt z żelaza zlewne.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Ruszt parowozowy, składający się z części stałej i rusztu wywrotnego, obracającego się około osi, umieszczonej poza punktem ciężkości, tem znamienno, że ruszt wywrotny swym dłuższym końcem obraca się ku górze o kąt większy od 90° ku drzwiczkom paleniska i w tak wywrócenem położeniu pozostaje wskutek własnego ciężaru tak, że przez powstały w ruszcie otwór można usunąć do popielnika pozostałości z paliwa.

2. Ruszt według zastrz. 1, tem znamienny, że dla osadzenia osi rusztu wywrotnego po każdej stronie tego rusztu znajduje się odpowiedni stały ruszt grupowy.

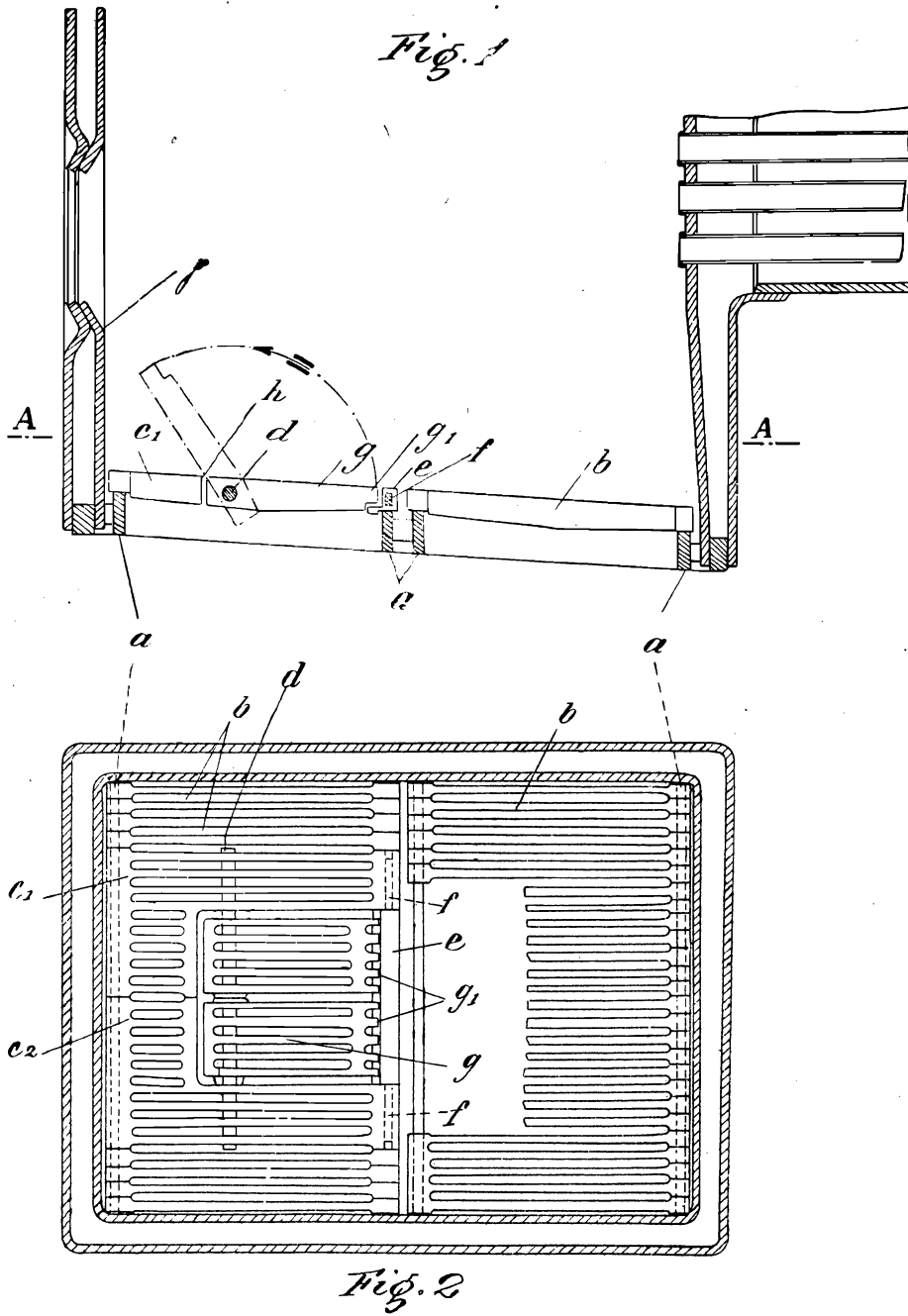
3. Ruszt według zastrz. 1 i 2, tem znamienny, że na jednym albo na obu końcach stałych rusztów grupowych, ce-

lem zabezpieczenia odległości ich, są umieszczone wkładki tak, że dłuższe ramiona wywrotnego rusztu opierają się na stopniu odpowiedniej wkładki.

4. Ruszt według zastrz. 1 i 2, tem znamienny, że stałe ruszty grupowe mają kształt litery L.

Koloman Rezsny.

Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

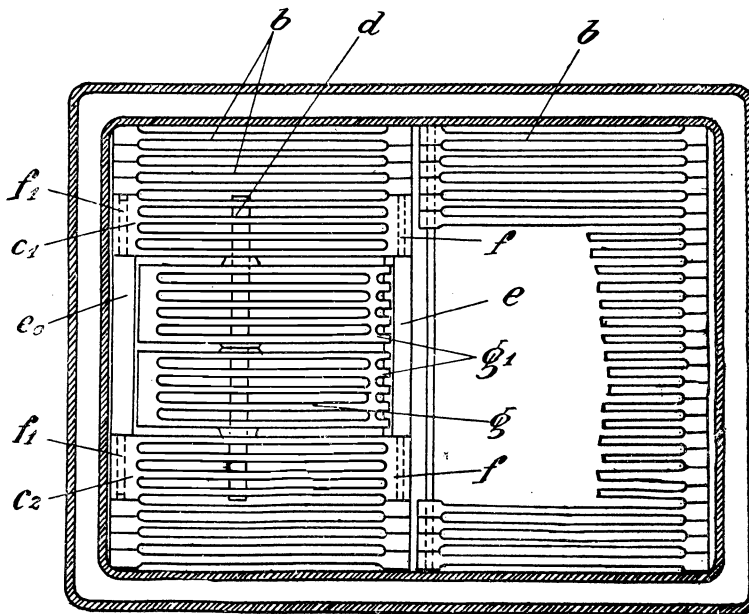
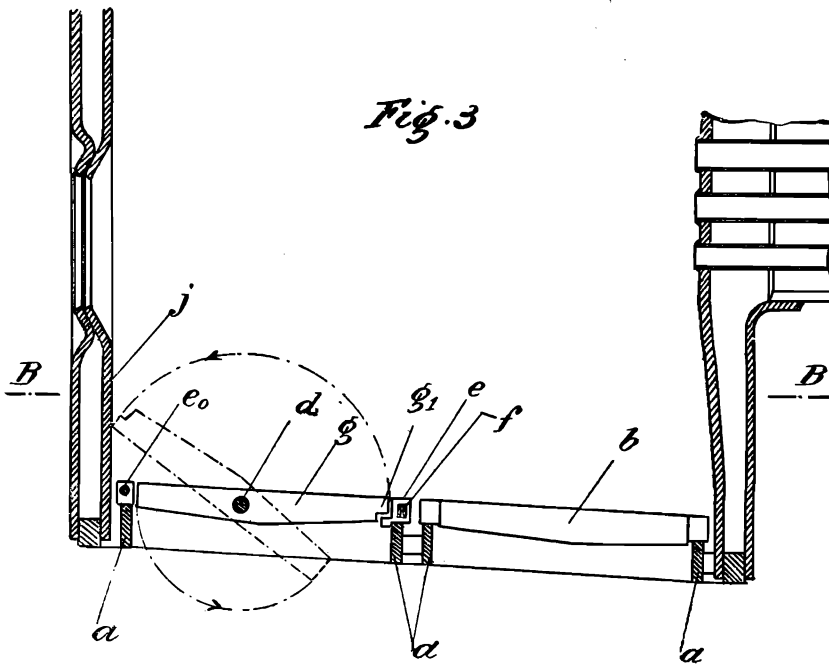

Fig. 4